STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01230

AMNON UN TAMAR

Sholem Asch

Permanent preservation of this book was made possible
by Joseph Lurie
in memory of
Margaret A. Browning

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שלום אש

אמנון און תמר

פערלאג פראגרעס לידסקי ווארשע נאלעויקי 36 תר"ע

АВНОИНЪ ВЕТОМОРЪ Ш. А Ш А.
Типо-Лит. Ф. Ваумритера, Варшава, Красинская площ. 6. 1909 г.

אמנון און תמר

פּערזאָנען:

דָוִד הַמֶלֶךְ.

אַמְנוֹן זיין זוהן

אַבִישָׁלוֹם
תָּמָר
ברודער און שוועסטער.

יוֹנָדָב אמנון'ס פריינד.

תָּמָר'ס דינסט-מיידען.

די סצענע :

אַ געצעלט אין דוד'ס הויז אין ירושלים. די ווענט בעהאַנגען מיט געוואַשענע שעפּסען־פעלבלעך און פּרוכת'ער אויס פּורפּורען־שטאָף. אויף אַ געלענער, געבעט אויס שעפּסען־פעל און זיידען־שטאָף, ליגט דער יונגער אמנון אין אַ ווייס זיידען העמדיל מיט בלאַהע תכלת־טראָלדען; פאַר איהם — אַ קריגעל האָניג, בויגען און שפּיז.

ערשטע סצענע

(אמנון יונדב)

יונדב.

(שטעהט פאר אמנון).

— צי האסט דו קיין חבר־ברוסט נישט
צי האסט דו קיין פריינדען־הארץ נישט מעהר,
אז דו מוזט די טויטע פעדעם פון דיין קישען,
געוועבט אויס דעם וועבער'ס האנד,
פערטרויען
דאס, וואס דיין הארץ בעדריקט.
זון די האר פון פיקסען־פעל, וואס דעקט דיין לייב צו,
האסט דו דיר צום חבר'ס ברוסט געמאכט
פאר זיי צו פערציילען
אלץ וואס דיך ענגסט!
עס קומען זיך צוזאמען דיינע ברידער, דעם קעניגס קינדער
יעדען פריה־מארגען, אויף דעם ציעלען־פלאטץ
אוןווארפען די שפיזען צום ציעל;
א וועבער־האנד
האט אויס אמנונ'ס בויגען א הארפע זיך געבונדען
אוןווארפט אויס איהר וועבער־שפיזען
מיט ליעבע־גיפט פערסמ'ט
און זיך צום ציעל אמנונ'ס הארץ געמאכט.

אמנון.

— פריינד און ברודער.
ווי דו ליבסט ווייב און דוד'ס טהורם!

פּײַג צו דײַן האַרץ צו מײַנס —
ווי מײַנס מיט בענקען ווערט עס בעוואָהנען.
דײַן אויג — צו מײַנס
ווי מײַנס מיט גליִהונג ווערט עס היטצען.
גיִב דײַן האַנד —
מײַן בענקען ווערט ריִנען אין דײַן בלוט
און דו ווערסט פיִהלען מײַן לײַד.

יונדב.

—יונגער אינד! דײַן גענגער'ס שפּיז האָט טיִעף געטראָפען
אויף דײַן האַרפּע-בויגען איז ניִשט געווען געלענקט...

אמנון.

— מיט טויט און לעבען הײַלסט דו מײַן וואונד.
פּערצײַהל,
איך וועל דײַנע ווערטער טריִנקען;
זאָלען זיי קומען אין מײַן ברוסט, ווי הײַלונג אָדער ווי סם.

יונדב.

(ווענדט זיך בעבען איהם).

— דעם קעניגס קינדער, אין קאַלטען מאָרגען, ווי יונגע
אינדען האָבען אין גאָרטען שפּאַציִרט.
דער מאָרגען-טוי איז געפאַלען
איבער בוים און שאָל,
איבער די לאָנקעס גרעזער
און איז געפאַלען איבער זײַערע האָר.
אלײַן איז געגאַנגען אבישלום'ס שוועסטער צווישען

צִיפְּרִיסֶען־אַלֶעֶען און נאַרצִיס־דופט.
נאַקעֶט זעֶנעֶן אִיהרעֶ העֶנד געֶוועֶן און
בּעֶהויכט פון דעֶם מאָרגעֶן־טוי.
און אִיהרעֶ פִּיס, ווִי דִי בּוימעֶן,
ווִי דִי גרעֶזעֶר —
רויט אִין מאָרגעֶן־גרוי.
און האָט אִיהרעֶ האָר אִין דעֶם טוי געֶוואַשעֶן
און אִיהר נאַקעֶט־קעֶרפּעֶר זִיךְ דעֶרמִיט געֶהִילט,
זִיךְ—דִי אויגעֶן מִיט דעֶם מאָרגעֶן־וואַסעֶר
געֶוואַשעֶן
און ווִי אַ מאָרגעֶן־פּלוים אויף דעֶר וועֶלט געֶקוקט,
בִּין אִיךְ צוגעֶגאַנגעֶן צו אִיהר
און האָב געֶזאָגט: דײַן בּרודעֶר אַמנון אִיז קראַנק נאָךְ דִיר,
בּעֶנקט נאָךְ דִיר,
און זוכט דִיךְ אויף זײַן געֶלעֶגעֶר בּײַ נאַכט.
האָט זִי אִיהרעֶ אויגעֶן אויפגעֶעֶפעֶנט
און ברײַט און לִיכטִיג
אִין דעֶר וועֶלט געֶקוקט.

אַמנון.

— און גאָרנִישט האָט אַבשלום׳ס שוועֶסטעֶר געֶזאָגט?

יונדב.

— אִין שטִילעֶר נאַכט, אִין קעֶנִיגס גאָרטעֶן,
אִיז דעֶם קעֶנִיג גשור׳ס אֵיינִיקל
אִין לְבָנה־לִיכט
אִיהר נאַקעֶט־לײַב געֶגאַנגעֶן באָדעֶן.

און האָט איהרע האָר אויפגעעפּענט
צו טרינקען
ציפּריסען־דופט און נארצים־דופט.
און מיט איהרע פולע הענד געשעפּט דאָס שטערן־ליכט
און איהר געזיכט זיך דערמיט געוואַשען.
בין איך צוגעגאַנגען צו איהר,
און האָב געזאָגט: דיין ברודער אמנון איז קראַנק נאָך דיר,
בענקט נאָך דיר,
און זוכט דיך אויף זיין געלעגער בייּנאַכט.
האָט זי זיך אין איהרע הענד בעהאַלטען,
און איהרע ברוסטען אין איהרע האָר פערהוילען
און הינטערן בוים זיך געזעצט.
און לייכט ווי אַ ווינט,
האָט זי געזאָגט: „איך בין דעם קעניגס טאָכטער, און בענק נאָך דעם קעניגס זוהן.“
און שטיל און פלינק זיך אויפגעהויבען און
ווי אַ נאַכט־שאָטען צווישען די ציפּריסען פערשוואונדען.

אמנון.

— ווי טראָפּענס־רעגען אויף פערדאָרשטע ערד
רעגנען דיינע ווערטער
אויף מיין פערלעכצט האַרץ.

יונדב

— אין יונגען פריהלינג־טאָג
אין קעניגס־גאָרטען

אין רעגען־טראָפּען האָבען זיך די בוימער געוואשען.
און זייער נאקעט־צווייג, און זייער נאקעט־בליעכין
נאָך דעם וואסער־טראָפּ געדאַרשט, האָבען
אין זיך דעם הימעלס טראָפּ איינגעטרונקען.
ווי דער בוים, ווי דאָס בלאַט — איז
דיין כלה־שוועסטער געשטאַנען
און אין רעגען טראָפּען
איהר שוואַרץ־האָר געוואשען, איהר מיידעל־ברוסט געבאָדען.
בין איך צוגעגאַנגען צו איהר
און האָב געזאָגט: „דיין ברודער אמנון איז קראַנק נאָך דיר
בענקט נאָך דיר,
און זוכט דיך אויף זיין געלעגער ביינאַכט".
האָט זי איהר
שוואַרץ־האָר צופלאָסען, איהר מיידעל־ברוסט ענטפּלעקט
און שטיל ווי א ליעד, און לאַנגזאַם ווי א בענקעניש
האָט זי געזאָגט:
„געה צו מיין ברודער־חתן, און זאָג איהם:
זיין כלה־שוועסטער וואַשט
איהר האָר—שוואַרץ, איהר ברוסט—וויים —
אַז זי זאָל זיין
צו דער חתונה ריין".

אמנון.

— יונדב, מיין פריינד —

(עס הערען זיך שופרות בלאָזען, כלי־זמר קלאַנג)

יונדב.

— הער.
די שופרות שאלען, די כלי־זין קלינגען—
דער מלך־פאטער קומט צו דיר;
איך וויל צווישען פאטער און זוהן
נישט שטערען (אב)

(עס ערשיינט דוד מיט דער סוויטע)

צווייטע סצענע

(דוד און אמנון)

דוד.

— מיין זוהן אמנון איז קראנק. שוין דעם דריטען טאג ווי ער קומט נישט צו'ם מארגען-טיש.
וואס איז דיר אחינועם'ס זוהן?
וואס פאר אנ'אונערפילטער פערלאנג וואהנט שוין אין דיין יונגע ברוסט,
און דריקט מיט טרויעריגקייט די הייטלעך איבער דיינע אויגען?
נישט גוט איז מיין קרוין-יורש צו פערהעהלען דיין פערלאנג און אין בענקען-וואלקען זיך איינצוהילען.
זאג, וואס ברעכט דיין ווילען, און בעוויינט דיין שטים און מאכט דיך פון בחור צו'ם קינד צוריק?

אמנון.

— האסטו דו, פאטער,
דיין קעניג-שטים,
דיינע העלדען, איבערגעלאזט צו היטען,
מיר
דיין פאטער-הארץ צו הילף געבראכט —
וועל איך עס דיר זאגען.
האסט דו, פאטער,
דעם פאטער-חוב, פאטער-בעפעהל
אין מיין מוטערס בעט געלאזט,

מיר
פריינדען־הארץ צו הילף געבראכט —
וועל איך עס דיר זאגען.

דוד.

— איך האב קרוין און פאטער הינטער דיין טהיר געלאזט.

(תעפאלגע אב).

דיר — פריינדען־הארץ געבראכט.
זאג, יונגער פריינד, וואס קלאפט אזוי פריה אין דיין בחור־ברוסט?

אמנון.

(פאלט צו צום פאטער).

— לאז פאטער אין דיין ברוסט
מיין פנים בעהאלטען.
לאז מיך צו דיין הארץ רעדען.
איך וויל, מיינע ווערטער זאלען צום ערשט אין דיין קעניגס־ברוסט וואהנען,
בעווארעם זיי מיט דיין יונגלינג־ליעבע און
דערנאך הער זיי — ווערסט דו
מיין בענקען פיהלען, ווערסט דו
מיין פערלאנג פערשטעהן.

דוד.

— איך הער דיך, זוהן. זאג,
און ערמאהן מיך דיין מוטערס שטים, ווען זי האט

אין מײַנע ברוסטען געוואָהנט אין מדבר פון שרון.
לאָז מיר שמעקען טהאָל און באַרג, לאָז מײַן האַרץ
מיט יוגענד ווידער קלאַפּען.
לאָז מײַן בליק ווידער גליהען. ערטאַהן מיך
אין די אויסגעשטערענטע נעכט
אין מדבר,
ווען נאָך מײַן אונגעקרוינטער קאָפּ האָט גערוהט
אין דײַן מוטערס אָרעם,
און נור דעם ווילען אין דעם האַרץ, דעם נביא'ס ברכה
אויף מײַן הויפּט,
אַרומגערינגעלט אין די שלאָפענדע שאָטען פון מײַנע פיער־
הונדערט העלדען.

האָט מײַן אויג געגליהט
נאָך ציונ'ס באַרג, וואָס —
קעגען איבער מיר,
אין נאַכט, אין שטערען,
איז ער געשטאַנען ווי אַ מוטער־ברוסט
וואָס זאָגט פאָלק און געשלעכט: דאָ פון דעם באַרג אַראָב זאָל
פלאַטערן

דוד'ס פאָהן!
אָבער זעה: מײַן ערשט־געבוירענער, מיט ישי'ס בלוט אין
אָרעם,
איז אין געצעלט פערשטעקט.
עס בלאָזט דער צפון־ווינד אין מיטען נאַכט, אין דוד'ס הויז
און עס שפּילט דער ווינד אויפ'ן פידעל, און איך הער, די
גרײַז־גראָהע יודען
הינטער מײַן לאָדען קראַפּען: וואַך קעניג צו מלחמה אויף!

שוין הער איך פאנצער־קלאנג, בויגען־קלונג,
בעגלייט מיט דער מארגען־זון
און א הער און א הין
בעפעהלען, געשרייען,
פון יהודה׳ס העלדען
הינטער מיין שלאף־טהיר רוישען.
און עם רייסט זיך דער קעניג־פאטער פון ווייבער־געלעגער אויף.
שוין שנעלט דאס ווייב דעם פאנצער איבער מיין ברוסט
שוין גרייף איך נאך דעם בויגען אוים, און אויף —
אויף יהודה׳ס פיינד!
אבער זעה:
ניט דער ערשט־געבוירענער פון דוד׳ס הויז
בעגלייט דעם מלחמה־העלד,
ניט אמנון׳ס שטים ברומט צווישען די בעפעהלער־רופען אין
דוד׳ס שטאב,
איך הער ניט זיין פאנצער קלאנג, ניט זיין פיילען־זילבער
שטים
צווישען די כלי־מלחמה קלאנגען.

אמנון.

— איך בין קראנק, טאטע דוד.
אין דער שטיל שלאפט מיין הארץ, אין דעם בענקשאפט
זיסען־לייד,
מיך וועקט ניט אויף צום מלחמה הארפען־שפיעל און פידעל־
שפיעל —
ליעבע־ליעד האט מיין הארץ פערוויעגט,

האָט מײַן האַרץ פֿערשלעפּט,
און עס שפּיעלט מיר פֿיעדעל און האַרפֿע
אַ ליעבע־ליעד
צו מײַן האַרצענס־בענקען צו.
און עס קלינגט מיר
פֿאַנצער־קלאַנג, בויגען־קלונג,
אַ ליעבע ליעד
צו מײַן האַרצענס־בענקען צו.

דוד.

— מיט די גבורה האָסט דו געירשנ'ט מײַן זינר,
דאָך די גבורה שלאָפֿט נאָך, ווען די זינד איז שוין
אזוי וואך, און וועקט מיט וועקענדע קראַפֿט
זיך אין דײַנע גליעדער אויף.
דאָס ווילד־קרויט וואַקסט אונגעאַקערט און אונגעזײַעט.

אַמנון.

— איך בין קראַנק, טאַטע דוד. זעה ווי מײַנע הענד, ווי נישט אָנגעטרונקענע בליטהען לעכצען נאָך ליעבע־שטראָם. ווי מײַן ברוסט פֿערשמאַכט פֿון בענקען — שלאָפֿט אַ שטילען שלאָף, קײַנער וועקט עס נישט. איך בין קראַנק, טאַטע דוד. ווי אַ יונגער בוים וואָס איז געשטעלט געוואָרען אויף די זומער־היטץ און שאָטען און קוואל האָבען איהם פֿערגעסען. איך בין קראַנק, טאַטע דוד. לאָז זי קומען צו מיר מײַנע קלײַנע שוועסטער, מיט איהרע לײַכטע פֿיס און ווינדיגע הענד, און לאָז וואַלד־געשמאַק און וואַסער־דופֿט מײַן געצעלט פֿערפֿולען. לאָז קומען צו מיר מײַנע שוועסטער תמר, און לאָז זי מיר

באַקען אַ קליין, קליין געריבכט... זי וועט מיר האָניג־קיכעל באַקען פאַר מיינע אויגען וועט זי דאָס טייג קנעטען, מיט איהרע קליינע, קליינע הענד דעם האָניג גיסען, דאָס אייל גיסען... צווישען איהרע קליינע ווייסע פינגער וועלען די טראָפּענס רינען, וועט דער האָניג יערען, און איך וועל עס זעהן מיט מיינע אויגען, און פון איהרע הענד וועל איך עס אראָבטרינקען. און עס וועט קומען אין מיר ווי היילונג, ווי דעם נביא'ס וואָרט, ווי בשמים־געשמאַק אויפ'ן לבנה־באַרג, ווי טהוי־הויך פון ירדן אויפגעשטיגען, איך בין קראַנק, טאַטע דוד. (ער פאַלט אין פאָטער'ס אָרעם און בעהאַלט זיך אין איהם).

דוד. (הייבט זיך אויף).

— עס זאָל געשעהן דיין פערלאַנג, מיין ערשט־געבוי־רענער...

אָבער איך קען אבישלום'ס שוועסטער!
נישט ווייט פאַלט דאָס עפּעלע פון בוים.
איז דער מאַן רייפער אין דיין ברוסט
פון דיין מענשליכען פערלאַנג —
געה, און פאַנג, און געניס מיט פולען מויל
דאָס, וואָס דיין מאַן האָט דיר ערלאָבערט...
לאָז רייפען דאָס ווילד־קרויט כדי דאָס פעלד פאַר בליטהען פעט צו מאַכען!

אָבער ווען דו פאַלסט אין תמר'ס האַנד —
איין שטראָם־בלוט פון דוד'ס פלוס אין די ברוסט פון דוד'ס ערשט געבוירענעם —
מוז די גבורה אין אַנ'אַנדערע ברוסט וואָהנען פון דוד'ס אָבקומענדע...

(פלינק אָב).

דריטע סצענע
(תמר אין תמרס מיידען)

תמר'ס געצעלט אין דוד'ס הויז אין ירושלים.

(תמר אליין).

תמר.

(פלעכט זיך פאנאנדער די ברייטע לאנגע צעפ, פאקט זיך אויס פון איהרע בעהאלטענע קויבערס איהר ציערונג: שטיקער גאלדען־בלעך, זיידענע טיכער, און פורפור־שטאף).

— קומט, גאלדען־בלעך, זייבער קנאט,
דוד'ס רויב פון די פלשתים־טעכטער'ס העלזער געריסען
און פערפוצט תמר'ס האאר־קרוין.
בעשווערט די לאקען, אויף מיין אקסעל געפאלען
און קלינגט די וואנגע פון זיי ארום.
קום פורפור־שטאף, זיידען פארעם
געריסען פון עמון'ס גאט דורך דוד'ס האנד, און
באנדט'ס תמר'ס ברוסט, און שנירט'ס תמר'ס זייט — צו איהר
חתונה־גאנג מיט'ן קעניג־זוהן.
הע, מיינע מיידען, וואו זענט איהר?
באדט'ס דעם קעניגס טאכטער־לייב,
ברענגט די איילען־פעט, די געווירצען־יונג — פון עין־גדי וואלד,
און שמירט מיין ברוסט, און שמירט מיינע זייטען.
הע, מיידען, די פאנען ברענגט!

(אין דער שטיל)

און גנב'עט פון דעם געטליכען אייל
וואס פאר דעם „ארון" אין טאמע דוד'ס הויז
צווישען די פורהאנג שטעהט.

(די מיידען ווייזען זיך אין דער טהיר)

ניין, ניין. נישט זיין זאל א פרעמדע האנד
צווישען תמר־ברוסט און אמנון־ברוסט.

(ענדערט דעם טאן; צו די מיידען):

מיין ברודער, אמנון, איז קראנק.
דער קעניג דוד האט מיך געשיקט צו איהם,
איהם מיט אייל שמירען, איהם געריכטען ברייטען.
ברענגט מיינע איילען, מיינע פאנען־געשירען,
איך וויל איהם זיינע קראנקע ביינער שמירען,
ער וועט פון מיינע הענד געזונדען.

(די מיידען געהען. זי בינדט איין אין איהרע האאר די שווערע גאלדשטיקע און זילבערשטיקער. די מיידען קומען צוריק מיט די פאנען).

זאגט'ס מיינע חבר'טאָרינס! זאגט'ס מיינע דיענסטען!
ווי זעהט אוים תמר'ס ברוסט
אין פורפור־שטאף געפארבט?
ווי זעהט אוים תמר'ס לאָק
מיט גאלדען־קנאָט בעשווערט?

די מיידען.

— ווי דער פאנצער אויף דוד'ס טהורם געהאנגען.
געפאנצערט איז תמר'ס בוזעם אין עמון־טעכטער'ס
יום־טוב טוך.
די בחורים־בליקען פאלען פון איהם צוריק
אוי די פלשתים־שפיזען פון דוד'ס ברוסט.
ווי דער שפיזען־גלאנץ אין דעם זונען־שטראהל,
איז געשפיזט תמר'ס לאָק אין מואב־טעכטער'ס
יום־טוב בלעך.

זײַ ציִעלען אין די בחורים'ס אויגען
ווי דוד'ס שפּיז אין די פלשתים־ברוסט.

תמר.

(בעקוקט די אײלען).

— אָ! ניִשט, מײַנע שוועסטערן,
ניִשט מיר חלבנה־אײל און לבונה־אײל,
צו שטאַרק איז זײער געשמאַק, און זײער רויך צו געדיכט,
„מור" און „דרור"־געווירצען — ברענגט מיר שוועסטער,
שטיל איז זײער הויך
ווי נאַרציִס דופט נאָך דעם רעגען.
שטיל וויל איך צו מײַן ברודער קומען
מיִט גראָז־געשמאַק, מיִט רעגען־דופט
וויל איך זײַן בעט בעהויבען.

(עס קומט אַרײַן אבישלום).

ריעפטע סצענע

(תמר אבשלום)

אבישלום.

— וואו אַהין, געציערט אין יום־טוב קלייד, ציעלט תמר?
גרוים מוז זיין די געפאהר, וואס שטעהט דיר פויר, שוועסטער, אז
דו מוזט זיך אַזוי שטארק אין ווייבער כלי־זין פאַנצערן.
אויף וועמען ציעלט גאָלד און פורפור?
און דאָך, טייער מוז דיר דיין געגנער זיין, אז דו ווילסט
איהם ליעבער מיט די געשמאַקען פון דיינע זאַלבען בעזיעגען,
אַלס מיט דיין ברודער'ס שפּיזען.

תמר.

— נישט, ברודער. אַ יום־טוב האָב איך היינט,
אַ נדר נור צו בעצאָהלען,
אַ מיידעל־נדר — ווען איהרע בלוטען ווערען ריין...
דאָס בעסטע קאַלב וועל איך פאַר דעם כהן פיהרען
פאַר גאָט שעכטען,
מיט די בשמים צו פערברענען: פאַר איהם צו שמעקען
אַז ער זאָל מיין ווייבערשאַפט מיט מענער־זוימען בענטשען.

אבישלום.

— ווער לערנט תמר ליגענד? די קנעכטשאַפט אָדער
דער ווילען?
דעם קעניג־דוד'ס בעפעהל אָדער דיין הארצען־לוסט?
איינס איז ווערטה דאָס צווייטע.
מיט מיידעל־רויטקייט איבער'ן פּנים

סוד'ען זיך דײנע שװעסטערן איבער דיר.
און קיכערן אין די װינקעלעך,
און מיט מײדיל נײגיריגקײט קלױבען זײ די װערטער,
פון זײערע מוטערס איבער דיר געפאלען, און
װעבען זײ אױס אין זײער מײדעל-זין.
„דײנע שװעכטערן" — ניש איז תמר קײן שװעסטער צום קעניגס קינדער,

בילינער װימען!
און װערט װי דעם קעבס-װײבס קינד אװעקגעשאנקען
צו דעם קעניג-זוהן...
שױן בעטען די דיענסטען דעם קעניגס-זוהן געלעגער
גרײטען די געװירצען, רײבען די בשמים...
דעם קעבס-װײב'ס טאכטער,
די מתנה פון פאטער הײנט געשענקט,
זאל איהם צו'ם נאכט-לעגער שמירען.
נײן, נישט די דיענסטען — תמר, אבישלום'ס שװעסטער
ברײטעט די בשמים אלײן אױס.
און װער איז דאס קעבס-װײב?
מעכה, תלמי'ס, דעם קעניג גשור'ס טאכטער!
און װער איז דער בילינער װימען?
תמר, אבישלום'ס שװעסטער!
און זעה, תמר פוצט איהר בוזעם מיט פורפור װאל,
ציערט איהר האאר מיט גאלדענע קײטען,
שמירט איהר לײב מיט בױמאײל אױס,
אז דער שלעכטער גערוך זאל איהר נידריגען שטאם נישט פעראטהען.

און ווי א גענימע דינסט, וואס ווייסט די מיטלען איהר הער'ן צו געפעלען.

פוצט זיך תמר.

זאג שוועסטער: וואו האסט דו דיך אזוי גוט די קנעכט־שאפט אויסגעלערנט?

ת מ ר.

— מיין ברודער אמנון איז קראנק.
דער טאטע דוד האט מיך געשיקט צו איהם.
איך זאל זיינע קראנקע בײנער מיט בוימאייל שמירען,
איך זאל איהם געריכטען פאר די אויגען פארברייטען,
ער זאל פון מיינע הענד אראבעסען,
איך זאל איהם מיינע לידער אויף דער פלייט שפילען,
עס זאל איהם זיס צו'ם שלאף וויגען.
קראנק איז ברודער אמנון.

א ב י ש ל ו ם.

— קראנק איז אמנון נאך לוסט צו דיר
שוועסטער תמר.

ת מ ר.

(נייגיריג).

— פון וואנען ווייסט דו עס אבישלום?

א ב י ש ל ו ם.

— געפיהרט האט מען דעם ארון פון עובד אדום'ס הויז

ביז דוד'ס שטאָדט.
ווען אין קעניג־קרוין מיט שעפער־פייף,
טאַנצט דער קעניג פאַר'ן אָרון — און פריידט זיך
מיט די שטאָדט־מיידען — אין זיין אפוד בד,
אין פלשתים־שמוק געציערט, ווען די קעניגס טעכטער
נאָכ'ן אָרון געפיהרט.
ווי די רויז פון שרון־פעלד, קוקסט דו, תמר
פון דיינע שוועסטערן ארויס,
געזעהן האָט ער דיך, בלייך
איז אמנון געוואָרען פאַר לוסט צו דיר,
שוועסטער תמר.

תמר.

(מיט בעהאַלטענע נייגיריגקייט).

— בלייך איז אמנון געוואָרען?
ערצעהל דאָך, ברודער אבישלום.

אבישלום.

— און נישט צו'ם קרבן, און נישט צו'ם שיסען־ציעל,
ווייזט זיך דעם קעניגס ערשט־געבוירענער זוהן.
די טראָמפייט בלאָזט, די פיערעל שפּיעלט,
די שפּיז קלינגט, דער פעלד־מאַרשאַל רופט —
עס ליגט דער קעניגס־זוהן,
האַקט טהיר און טהויער אויף, זיך
אין זיין לוסט, נאָך דיר, פערצוקט...

תמר.

(ווי פאר זיך אין איהר לוסט פערציקט).

— און טוליעט זיך אין זיידענע טעפּיכען איין,
און ציטערט אין דער שטיל ווי א יונגער בוים,
און פערשמאכט זוכט ער מיט זיינע לעכצענדע ליפּען
ווי נאך וואסער, ווי נאך טהוי... שטרעקט ער אויס
זיינע בלייכע לאנגע הענד ווי יונגלינג-צווייגען
און פרעגט אין דער שטיל, און בענקט אין דער שטיל,
נאך תמר זיין שוועסטער.

אבישלום.

(האסטיג מיט כעס).

— און ווי די דיענסט-מויד ווערסט דו איהם
אוועקגעשענקט,
זיין קרענק אין דיר זיך צו היילען...
תמר!

תמר.

(ווי פריהער, ווי נישט געהערט דעם ברודערס ווערטער).

— און ווי פאלענדער טהוי איבער ישרון-בארג,
דעקט אמנון איבער תמר צו.
ווי די נאכט, וואס הילט דאס וואסער איין,
בעהאלט אמנון תמר אין זיך איין,
און ברענגט זי אין זיין מאטעס שטוב אריין,
און בעהאלט זיך מיט איהר אין די ווינקלען אריין.

אבישלום.

— שוועסטער תמר!

תמר.

(ז. פ.)

— און דעקט זיך מיט איהר, הינטער די שעפּסען־וואָל איין,

און שליסט די טהירען און פערשטאָפּט די פענסטער.
זאָלען בלאָזען די טראָמפּייטען, זאָל די פיעדעל צו מלחמה וועקען,

זאָלען זיי די פערד צו די רייטוועגען שפּאַנען.
פערשלאָפען ליגט אמנון אין תמר'ס ברוסט
און בעהאלט זיך ציטערנדיג, ווי די נאכט צווישען די בלעטער אין תמר'ס האָאר.

אבישלום.

(ענדערט דעם טאָן. פלוצלונג).

— און ווער וועקט אמנון פון תמר'ס ברוסט?

תמר.

— נישט'ס וועקט אמנון — נור תמר'ס אָטהעם־הויך.
ווי דער פריהלינג־אָטהעם, רופט דעם שפּראָצלינג פון דער ערד אַרויס,

רופט תמר'ס אָטהעם־ציטערן אין אמנון'ס הארץ
דעם פריהלינג אויף.

אבישלום.

(פלוצלונג).

— און נישט קיין צפון־ווינד אויף פיעדעל ווייטען,

ניִשט קיין פאנצער־קלאנג, ניִשט קיין שפּיזען קלונג
אין מלחמה־פעלד נאָך פעלדמארשאל בעפעהל...

תמר.

— אמנון'ס מלחמה־פעלד איז תמר'ס געצעלט.

אבישלום.

— שוועסטער תמר! געשוועסטערט דורך מוטער־מילך
און פאָטער־בלוט.

תמר.

— וואָס ווילסט דו? ברודער אבישלום!

אבישלום.

(שטילען טאָן).

— שוועסטער תמר! שלעף אמנון אין דיינע ברוסטען
איין.
פערדעק איהם מיט דיינע האָאר געדיכט.
און זינג איהם מיט דיינע שטימע זיס,
און פערוויעג זיין הארץ מיט דיין אָטהעם־דופט,
און פערשטום זיין אויער אויף מלחמה־בעפעהל.
וואָך זאל נור אמנון צו תמר'ס לוסט זיין —

תמר.

— ברודער אבישלום!

אבישלום.

— און שטיל זאל שלאפען דער קעניג־יורש
אין זיין שוועסטערס ברוסטען־פאר...
פערשטאפ די פענסטער, פערהאק די טהירען
און לאז קיין טראמפייטען־בלאז צו זיין געהער דערגרייכען.
א, ווערטה איז תמר פלשתים־רויב
מלחמה־פעלד און גבור לייב...

(אב פלינק).

פינפטע סצענע
(אמנון יונדב)

עס איז נאכט. אין אמנון'ס געצעלט. א פייער ברענט אין א פאן-אייל. אמנון ליגט אויף זיין געלעגער, יונדב שטעהט ביים פענסטער-לאך.

יונדב.

(פון פענסטער-לאך).

— ניין, קעניג-יורש, איך הער נישט קיין רוישען.
שווארץ און שטיל ליגט דער גאנצער קעניג-הויף.
שווארץ פאלט דער שאטען פון די געזאטעלטע קעמלען,
וואס געלאדענט שטעהען זיי אין הויף צו מלחמה גרייט,
אין די נאכט אריין.
געלאשען איז דער גאנצער קעניג-פליגעל, די נאכט —
קוקט פון די לעכער ארויס,
נור איין לעמפעל זעה איך בלויז פון דעם נר-תמיד
וואס פאר דעם ארון צווישען דעם קעניג'ס פוירהאנגען שטעהט.

אמנון.

— און הערסט דו נישט קיין בלעטער רוישען?
און ווי בוימער וואלטען פאר מיין פענסטער פארביי געגאנגען
און מיט זייערע צווייגען אין מיין פענסטער געקלאפט?

יונדב.

— שטיל שטעהען די ציפרעסען אין קעניג-הויף, קעניג-יורש!

און שלאָפען אין דער שטיל
געבען זייערע שאָטען, ארום זיי אויסגעצויגען.

אמנון.

— און שפּאַצירט נישט ווער צווישען זיי?

יונדב.

— פערשטעקט שלאָפט דער ווינד צווישען די בלעטער-צווייגען,
און נור זיין לייכטער אָטהעם בלאָזט דעם בריטהען-דופט
פון זייער בליהעכטץ אין דעם הויף ארום.
אָבער איך זעה יעצט, אין די שוואַרצע נאַכט,
פון דעם ווייבער-געצעלט, אין ווייסען געהילט,
טרעט א געשטאַלט אין הויף אריין.
שטיל שיפט זי צווישען די נאַכט-וואָלקען
איהר פאַנען לאָמפּ לייכט זיך פאַר איהר.

אמנון.

(מיט שרעק).
— וואו ציעלט איהר וועג?

יונדב.

— איהר בליק איז אין איהר פאַנען-לאָמפּ אָנגעהאָנגען,
נאָך דעם שיין געהט זי.
לייכט טרעטען איהרע פיס אין די נאַכט,
ווי רעגען-טראָפּען אין וואַסער געפאַלען.

קלינגט נור איהר ציררונג-בלעך אין די נאכט אריין.

אמנון.

— זאג, וואו אהין פערפיהרט זי איהר פלאם?

יונדב.

איך זעה איהר לאמפען-שיין לייכט צו דיין געצעלט

און נאך דעם שיין געהט זי.

שוין פיהל איך דעם רויך געשמאק פון איהר געברענטע בשמים —

דרינגט אין געצעלט-פענסטער אריין.

איך הער דעם קלאנג פון איהר זילבער-בלעכען.

אמנון.

— ווי ציטערט מיין הארץ, ווי קיהלט מיין בלוט אויף מיין לייב!

דעק מיך ברודער מיט די דעק צו,

לאז מיין פנים אין ווארעמען שעפסען-וואל בעהאלטען...

און אזוי, בעהאלטען אין מיר גליעד און ביין, וויל איך

אויף מיין שוועסטער ווארטען.

(יונדב אב).

(עס קומט אריין מיט זעהר לייכטע טריט און מיט א ברע-נענדע אייל-פאן תמר).

זעקסטע סצענע
(אמנון און תמר)

תמר.

(מיט וועהר ליכטע שטימע).

— איך בין געקומען צו דיר, ברודער אמנון.
דער טאטע דוד האט מיך געשיקט צו דיר,
איך זאל דיר דיינע קראנקע ביינער מיט בוימאייל שמירען,
איך זאל דיר דיין בעט צו'ם שלאף אויפריכטען,
איך זאל דיר לופט מיט מיין פאכער יאגען,
דו ביסט קראנק, ברודער אמנון!

אמנון.

— שוועסטער תמר!

תמר.

(וו. פ.).

— דו ביסט קראנק, ברודער אמנון.
— דיין לייב ווי געצערט פון זונען-היטץ,
דיין אויג ווי היים פון גליהונג פערדארשט...
און דיין קאפ ווי פערוואלקענט...
קום, לאז מיך, דיין געלעגער דיר ברייטען.
(זי בעט איהם דאס געלעגער).
וויך, וויך מיט מיין מאמעס טוך וועל איך דיר דיין קאפ לעהנען
(זי ציהט דאס טוך פון זיך).
א לאז מיך דיין אויגען-אפער מיט מיין מויל-הויך קיהלען.
(זי טהוט דאס).
דיין אטהעם, ווי ווארעם, ווי פון די זון געבלאזען,

דײַן קערפּער, ווי קיהל, ווי אין ווינד געבּאָרען,
אַ לאָז מיך איהם מיט די צינגענע פעלכליך בּערעקען,
וואַרעמט פעלכליך מײַן בּרודערס בּלוט?

(זי בּערעקט אַמנון מיט די פעלכלעך).

קראַנק איז מײַן בּרודער אַמנון.

אַ מ נ ו ן.

— אַזוי וויל איך, אונטער מײַן שוועסטער'ס געלענגער ליגען,

איהר שאַל וועט מײַן לײַב וואַרעמען,
איהרע פינגער וועלען ווי זײַד מײַן קאָפּ קיהלען...

ת מ ר.

(שטעלט זיך פאַר איהם).

— אַזוי וויל איך פאַר דיר געריכטען בּרײַטען,
בּוימאייל האָב איך פון פאַר דעם אָרון געגנבע'ט
וואָס שטעהט בּײַ'ם טאַטען הינטער דעם פוירהאַנג,
זעמעל־מעהל האָט מיר מײַן מאַמע געגעבען.

(זי גיסט דאָס אייל אין די פאַנען און ריכטעט איהם אַ געריכט).

מילך האָב איך פון די ציגען געמאָלקען.
און מיט האָניג וועל איך דיר דאָס טייג קנעטען.
מיט מײַנע הענד האָב איך עס פון די בּיהנען־שטאָקען צוזאַמענגענומען.

זעה, בּרודער אַמנון, ווי דער האָניג זיך גיסט,
ווי דאָס טייג זיך יעהרט,
און די מילך צווישען מײַנע פינגער רינט...

אַזוי וויל איך פאַר מײַן ברודער,
קליינע, קליינע קיכלעך באַקען.

אמנון.

— אַזוי וויל איך פון מײַן שוועסטער'ס הענד עסען.

תמר.

— אַזוי וויל איך מײַן ברודער היילען.
(זי דערנעהנטערט זיך צו איהם).
דיר פון מײַן ברויט געבען צו עסען.
איך האָב דיר קיכלעך געבאַקען
(זי דערלאַנגט איהם דאָס שפּײַז).
זעה ווי מײַן האַנד ציטערט איבער דיר,
ווי דער ווינד וואָס האַלזט דעם בוים —
אַזוי גיסט מײַן אייל איבער דײַן לײַב.

אמנון.

— שוועסטער תמר. אַזוי ציטער אויף מיר
מיט דײַן וואַכענדע נשמה און שלאָפענדיגען לײַב — —
לאָז ווי אַ פריהלינג-ווינד אויף דעם בוסר צווייג,
דײַן מיידעל-בלוט מײַן יונגלינג-האַרין וועקען.
אַזוי לאָז אין מײַנע אָרעמס דײַן גליעד און בײַן ציטערן
און זיך צום לעבען וועקען...
(זי ערוויטערט זיך פון איהם און שטעלט זיך פאַר איהם).
אַזוי וועל איך קוקען אויף דיר, שוועסטער תמר!
און מיט מײַן חתן-בליק אויף דײַן געשלאָסענעם מיידעל-קוואַל
אָנקלאַפּען.

תמר.

(פון דערווייטענס)

— אזוי קיהל מיט דיין חתן־בליק מיין כלה־בלוט,
אויף מיין האנד געוועקט,
ווי די נאכט־הויך דאס וואסער קיהלט.

אמנון.

(הייבט זיך אויף, גייט צו צו איהר. אין דער שטיל):

— שוועסטער תמר! מיין מאמע האט מיר א געלענער געפלאכטען,
א חתונה־בעט האט זי מיר אוים באקסען־בוים געלאזט האקען.
מיט א זיידען־דעק דיק בעדעקט,
מיט א גאלדען־קרוין עס ארומגעפוצט —
האט זי עס מיר אין מיין בחור־געצעלט אריינגעשטעלט.
קום מיט מיר, שוועסטער תמר,
מיט די פוידהאנג איז עס פערשטעלט.

תמר.

— מיין מאמע האט מיר א קירשען־בוימעל געפלאנצט,
פאר די חופה מיך צו פיהרען,
ווי קען איך מיך אין איין חתן־בעט לעגען
אז מיין חופה־שטאנג שטעהט נאך געפלאנצט?

אמנון.

(ראש)

— איך וויל אין דיין מאמעס גארטען געהן
און פון קירשען־בוימעל פירות רייסען.

תמר.

— דו קענסט דאָך ניִשט איִן מײַן מאַמעס גאָרטען געהן
פון קיִרשען־בוימעל פירות רײַסען,
פעםט פערשלאָסען האָט איהם מײַן מאַמע.

אַמנון.

— איִך װעל די צוימען ברעכען
(גרײַפט זי אָן).
איִן דײַן מאַמעס גאָרטען געהן.

תמר.

— שליִס די טהיִר, פערמאַך דאָס פענסטער, ברודער
אַמנון,
זאָל דער זונען־שטראַהל אונז פון דעם אָנקומענדען מאָרגען
ניִשט אָנזאָגען.

אַמנון.

(פערהאַקט די טהיִר).

— אזוי פערשליִס איִך די טהיִר איִבער מײַן גליִק.

תמר.

(איִן זײַנע אָרעמס).

— דאַרפסט ניִשט ברודער אַמנון.
די צוימען ברעכען.
דײַן שװעסטער תמר װעט דעם שליִסעל
פון היִנטער איהר מוטערס קיִשען גנב'ענען

און דיר . . .

(איבערן געצעלט יאָגט אַ קליינער, קליינער ווינד. דאַן ערהערט זיך ווי אַ טענעלן פון האַרפען און פידעלען אין דער לופט, דערנאָך אַ שטיל־שוויגען).

אמנון

(בלייבט אַ לענגערע סעקונדע ביי דער טהיר. הערט זיך איין).

תמר.

— וואָס הערסט דו, ברודער אמנון?
וועלכעס טענען־געריש ווענדט אָב דיין אויער
פון דיין שוועסטערס ליעד,
איך וויל נישט קיין אנדערע טענער זאָלען
אין אונזער ליעד שטערען.
פערשטעקען וויל איך די לעבער, פערהאַקען די טהירען,
קיין פרעמדעס געריש, פון דרויסען אַנגעלאָפען,
זאָל צו אונזער אויער נישט דערגרייכען.
קיין פרעמדער טראָפּען וואַסער זאָל דעם
פלאַם פון אונזער חתונה־לאָמפּ
נישט לעשען . . .

(זי פערהאַקט דאָס פענסטער).

אמנון.

— שוועסטער תמר! האָרך די טענער, דאָס אָטהעמען
פון דעם ווינד איבער די פידעל פאַכערן,
און עס יאָגט דער ווינד די טענער אַרום,
און זיי בלאָנדזשען אין דעם גאַנצען קעניג־הויז,

ווי פערּאייניזאמטע יתומים וואס זוכען זיך א רוה,
און פערשטעקען זיך אין די טונקעלע ווינקלען
פון די שטובען.

תמר.

— לאז דאך ברודער, ווינד און פיערעל
זייער טענען־שפיעל טרייבען. דיין כלה־שוועסטעו
שטעהט פאר דיר, איהר האאר איז רייך געוואקסען,
איהר ברוסט איז רייף געווארען צו איהר
חתונה נאכט.

אמנון.

— און יעצט יאגט זיי דער ווינד פון די ווינקלען ארויס,
און זיי בעגעגנען זיך די טענער און וועקען
דאס גאנצע הויז אויף.
שוין הער איך טריט פון די טונקעלע ווינקלען
ארויסטרעטען.
שאטען בעגעגנען זיך און קיפּיען סוד'ענדיג איין.
הערסט דו שוין נישט שוועסטער, איינזאמע שטימען
אין די שלאפענדע געמעכער רופען?
(פון דרויסען הערט זיך שפּילע, לאנגזאמע בעוועגונג).

תמר.

— פערּיאגען וויל איך פון דיר, ברודער אמנון,
די פרעמדע טענער וואס רויבען דאס חתן־הארץ
פון זיין כלה אוועק.

אין די ערשטע נאכט פון איהר חתונה ;

(זי פערהענגט דאס פענסטער) .

ברודער אמנון !

אונזער חופּה־בעט שטעהט פערלאזט

און ווארט אויף אונז

ווי א פערלאזטעם פעלד ,

אונפעראקערט , אונפערזייעט אין הויכע פריהלינג .

זעה, די פריהלינג־ווינדען יאגען שוין

אין די לופטען ארום

און זוכען דעם זוימען קארן

איהם צו ענטבליהען .

אמנון.

(גרייפט אן תמר , פיהרט זי פאר'ן פענסטער־לאך) .

— זעהסט דו נישט

ווי די פלאמען צעפלאמען שוין אין די איל־געשירען ,

און זיי קומען אוים דער טונקעלער נאכט

פאר דעם טאטע דוד'ם שלאף־געמאך ,

די אלטע לייט , מיט די לאנגע ווייסע בערד

קלאפען זיי דורך דעם לאדען , און וועקען הויך :

„קעניג דוד , ערוואך פון ווייבער־געלעגער אויף ,

די פיעדלען — וועקען צו מלחמה ארוים” .

און ווי שווארצע שאטען מיט פינקלענדע אויגען ,

קומען זיי אלע מיט בויגען און שטאנג

פון די ווינקלען ארוים .

(עס הערט זיך פון דרויסען אבגעריסענע טענער פערטויבט

אין די פלי־זין קלאנגען ; אבגעריסענע רופען — פון די

וויִנקלען אַרוים... ער לויפט צו צו'ם פענסטער, רייסט די פורהאַנג).

זעה, די קעמלען, זיי ברעכען פון זייער געלעגער אויף,
מיט די רויב-זעק אָנגעלאָדענט,
שוין שפּאַנען די יונגען די פערד צו די רייט-וועגען
אין קעניגליכען הויף.
עס בלישטשען די גאָלדענע פּאַנצערס אין די טונקעלע נאַכט
אַריין.

הע, ווייב, דעם פּאַנצער דערלאַנג!
שפּאַן מיין ברוסט מיט זילבער-בלעך געגען
דעם פיינד'ס שפּיז.
בעסער וויל אַמנון זיין ברוסט מיט מלחמה-געשיר בעדעקען
אַלס איהם צווישען ווייבער ברוסטען
אויסבעטען.

(ער בינדט דעם פּאַנצער איבער זיין ברוסט. עס הערען זיך טריט פערבייַלויפען פאַר דער טהיר, די רופען פון פענסטער-לאָך ווערען העכער און עפטער, פון הינטער די טהיר הערט זיך יונדב'ס קול).

יונדב.

(רופט דורך די טהיר).

— די קעמלען געלאָדענט, די רייט-וועגען געשפּאַנט,
אין קעניג-הויף וואַרטען די גבורים דעם
שופר-בלאָזען.

אמנון.

— אויף וועלכע זייט פאַלט די שפּיז?

יונדב.

(הינטער די טהיר).

— גרייט שטעהען די גבורים אין קעניג-הויף
און ווארטען דעם קעניג'ס און הער ישי'ס בעפעהל.
אין די ווינקלען קוקען זיי ארום,
דעם קעניג'ס ערשט-געבוירענעם זוכט זייער בליק.

אמנון.

— אויפגעבראכען האט דער קעניגס-זוהן פון זיין לאנגען ווייבער געלעגער.

(צו תמר).

חוה, ווייב, די שפיז דערלאנג, הינטער מיין דעק איז זי בעוואהרט.

און שארף דאס מעסער,
וואס פערראסטעט איז עס געווארען דורך די לאנגע צייט,
ווען מיינע ליפען האבען געשמאכט
נאך דיין ווייבער-ווייז צו טרינקען.

תמר.

(וויינט פאר זיך).

— ווי ווערט דאס אמנון דורך דעם רוהם
פון זיין חופה-בעט פעריאגט?
ווי איז דאס אמנון, געררייצט נאך פרעמדען רוף,
פערגעסט ער זיין אייגענע לוסט.
ווי ווערט דאס אמנון ווי דער קנעכט —
וואס געיאגט דורך דעם גארטען אויסצופיהרען

זײַן הערצם בעפעהלע —
האָט קײַן צײַט פון די טרויבען צו געניסען,
וואָס אויסגעשטרעקט, נאָך לוסט און בענקשאַפט,
איז זײַן צונג נאָך זיי...

אמנון.

(פאַנצערט זיך דעם פאַנצער איבער די ברוסט.)

— פערמויערן וואָלט איך, שוועסטער תמר,
מײַן בחור־טהיר איבער מיר.
ווי די ראָבען, —געבענקט נאָך דעם שטײנער־קוואַל
מאַכט זיך זײַן נעסט אין די שטײנער־צווייַגען —
וואָלט איך פון דײַן קוואַל ביז'ן טויט געטרונקען.
ווען נישט ערוואַכט וואָלט מײַן האַרץ געוואָרען
דורך פידעל־שפּילען, דורך האַרפען־ברומען,
פון דעם ווינד צו מיר גערופען.

תמר.

(פאַלט איהם צו די קניע.)

— גאָט האָט מיך געפלאַנצט, ברודער אמנון! מײַנע בלעטער, מײַנע בליטהען אָבגעהיטען, ווי אַ גוטער גערטנער איבער מיר געוואַכט, אַז איך זאָל רײַף וואַקסען. איך האָב איהם יעדען טאָג פאַר זײַן געטרײַ גערטנערשאַפט, אין דער שטיל, מײדעל־אַרטיג גע־דאַנקט. איך בין רײַף געוואַקסען, ברודער אמנון. מײַנע פרוכטען זענען צום געניסען, שטיל האָב איך זיי פאַר מײַן העֶרר געפּפלעגט אין מיט הכנעה און שטיל־געבעט בין איך צו מײַן העֶרר געקומען, פון איהם בעפרוכטעט צו ווערען, אין דער שטיל מײַן וועג צו געהן און גאָט צו דאַנקען וואָס צו מײַן ציעל האָט ער מיך געבראַכט, און איך האָב

מיך דיך ווי אַ בלום געבּרענגט וואָס איז רייף געוואָרען צו'ם ריבען. איך האָב מיך דיך ווי אַ פרוכט געבּרענגט וואָס איז רייף געוואָרען צו'ם געניסען, פאַר וואָס געהט דער הערר פערבּיי פאַר מיר, נישט פון מיינע פרוכט צו געניסען? פאַר וואָס ווי וואַסער גיסט דער הערר דעם אייל, וואָס מען האָט איהם געבּרענגט, צו זיינע פיס... געה דאָך נישט פאַר דיין גאָרטען פערבּיי אָהנע זיין טהירעל אויפצובּרעכען... פאַר וואָס נעמט דער הערר די דעק פון זיין בּרונען נישט אַראָב?

(עס הערט זיך שופר=בּלאָזען אין הויף.)

אַמנון.

— נישט וויל אַמנון פון פרוכט געניסען

ווען זיין לוסט איז נישט דערבּיי,

היט די בּלעטלעך פון דיינע בּלומען, שוועסטער תמר!

און פערשפּרייט זיי נישט איבּער די וועגען.

שטרעק נישט די פרוכטען פון דיין גאָרטען

איבּער די צוימען, איבּער די טהויערן,

לאָז זיי ליעבּער פערוויעלגעלט ווערען —

איידער אָהנע לוסט צו פערצעהרען.

(אָב.)

תמר.

(אליין. רופט הויך דורך די אָפענע טהיר):

— אַבישלום! אַבישלום!

מיין בּרודער האָט מיר שלעכטס געטהון,

האָט אין מיין מיידעל-קוואַל אָנגעקלאַפּט

און איהם נישט אויפגעעפענט.

האָט זײַן כלה־בעט בערלאָזט
אין זײַן חופה־נאַכט.
אַבישלום!
(לויפט אַרויס מיט צופלאָסטע האָר).

(פאָרהאַנג).

ענדע.